

VÁLKA

&

REVOLUCE!?

VÁLKA & REVOLUCE!?

ZDÁ SE, JAKO BY TO BYLO VČERA, kdy jsme se konečně zbavili „pandemické krize Covid-19“ (i když někteří tvrdí, že se jí nezbavíme nikdy), a už je tu „krize“ nová. Podle dominantního buržoazního narativu je válka na Ukrajině novým důvodem, aby proletariát odložil uspokojování svých potřeb na neurčito. Místo toho bychom se měli spojit se silami „naší“ buržoazie v jednotné frontě a obětovat se pro „vyšší dobro“, kterým je buď „obrana územní celistvosti Ukrajiny“, nebo její „denacifikace“ – podle toho, kde žijeme.

Nutí nás, abychom se stali potravou pro děla v zájmu „obrány národa“, což znamená trpět a umírat za zájmy toho či onoho buržoazního tábora – jak se to nyní děje „ruským“ a „ukrajinským“ proletářům. Nebo nás nutí přinášet oběti na „domácí frontě“ – smířit se s růstem cen základních komodit umožňujících naše každodenní přežití, jako jsou potraviny, bydlení, zdravotní péče, energie, doprava atd, smířit se se zvýšenou represí a dohledem, smířit se s militarizací práce a brutálním zvýšením míry našeho vykořisťování.

Válka je samozřejmě nedílnou součástí samotné logiky fungování kapitalismu. Je výrazem potřeby soupeřících frakcí kapitálu vzájemně si dobývat trhy, aby tak mohli realizovat svůj zisk. V tomto smyslu jsou kapitalistická válka a kapitalistický mír jen dvě tváře téže mince a jakákoli válka je jen pokračováním tohoto soupeření vojenskými prostředky.

Válka na Ukrajině v roce 2022 (která je spíše novou, otevřenou fází války, jež začala v roce 2014) není výjimkou. V posledních několika desetiletích nás kapitalisté zatáhli do dalších neuvěřitelně krvavých válek, z nichž některé stále zuří – v Somálsku, v bývalé Jugoslávii, v Afghánistánu, v Iráku, v oblasti afrických Velkých jezer, na Kavkaze, v Sýrii, v Jemenu... nebo v poslední době v Etiopii. Všechny tyto konflikty se zrodily ze soupeření mezi místními buržoazními frakcemi, ale zároveň představovaly války o území mezi „velmocemi v zastoupení“ a ve všech (jako vždy) to byli proletáři, kteří byli povražďeni.

Přestože tyto války byly stejně brutální jako válka, která v současnosti zuří na Ukrajině, neumožňovaly buržoazii mobilizovat proletariát na podporu kapitalistických zájmů na tak globální úrovni jako dnes. Především z toho důvodu, že tentokrát je zformování kapitalistických superbloků schopných globální konfrontace mnohem blíže a střet jejich protichůdných frakčních zájmů je mnohem zřejmější a přímější. Proto je pro buržoazní ideology na obou stranách snadné předstírat, že jde o „svatou válku“ „dobra proti zlu“. Zase jednou nás ve jménu míru ženou na pole smrti, tentokrát do války, která může ukončit veškerý život na této planetě.

Tváří v tvář realitě mobilizace, militarizace našich životů, nacionalistické propagandy a strašlivého krveprolití proletářů byl komunistický postoj vždy revolučně-defetistickým odmítnutím obou táborů buržoazního konfliktu ve prospěch „třetího tábora“, tábora globální komunistické revoluce! Tomu se věnoval i náš leták: **Proletáři v Rusku a na Ukrajině! Na výrobní a válečné frontě... Soudruzi!** A také druhý příspěvek (oba texty naleznete v příloze): **Manifest internacionalistů proti kapitalistické válce a míru na Ukrajině.**

Podobně jako v případě „covidové krize“ jakožto komunisté odmítáme, všechny buržoazní falzifikace skutečnosti, protože ty slouží stejnému účelu – udržet naši třídu v područí zájmů vládnoucí třídy a zabránit jí v uskutečnění jejích vlastních třídních zájmů – tj. zrušení společnosti založené na vykořisťování lidské

práce. Ať už je narativ, který se nám snaží vnutit, založen na oficiální „posvátné“ vědě a medicíně (předstírající objektivitu a nestrannost) a vládních statistikách, nebo na „disidentské a zakázané“ vědě, kterou „Nový světový řád nechce, abyste viděli“ (a přesto je ho jaksi plný YouTube), naši jedinou odpovědí je znovu potvrdit postoj militantní proletářské subjektivity – tj. vždy analyzovat materiální realitu na základě kritérií toho, co prospívá nebo brání boji za naše třídní zájmy. A z této pozice a v konfrontaci se všemi výše zmíněnými falzifikacemi se ve všech těchto zmatcích snažíme vždy odhalit proletářský proud.

Stejně jako předchozí „covidová krize“ je i válka na Ukrajině označována za příčinu zdánlivé „ekonomické krize“ a za ospravedlnění nedostatku a/nebo růstu cen mnoha základních komodit. Ve skutečnosti obě tyto krize pouze demaskovaly mnohem hlubší krizi valorizace.

Na této planetě neexistuje nic takového jako nedostatek potravin nebo energie. „Nedostatek“ vytváří logika kapitálu, protože jediným důvodem, proč se v kapitalismu zboží vyrábí, je jeho prodej za účelem realizace zisku. Jeho užitná hodnota jakožto potravin, oblečení, paliva atd. má pro kapitál význam pouze jako prostředek k dosažení tohoto cíle. Je proto logické spíše nechat potraviny shnit nebo palivo spálit, než je dát těm, kteří za ně nejsou schopni zaplatit. Pšenice z Ukrajiny nebo Ruska proto nebude přepravována jinými cestami nebo nahrazena pšenicí či jiným jedlým produktem odjinud, aby nakrmila hladové proletáře v Egyptě, Libanonu nebo na Srí Lance, pokud se to nepodaří udělat se ziskem.

Na následujících řádcích se pokusíme prozkoumat proletářská hnutí, která otřásají světem navzdory Covidu-19 a s ním spojeným uzávěrám a také navzdory válce na Ukrajině, proti bídě života v kapitalistické společnosti a v opozici vůči státním mezitřídním mobilizačním snahám. Tento text nemá být ani chronologií těchto proletářských hnutí, ani vyčerpávajícím podrobným popisem každodenní bojové a organizační činnosti „na místě“. Jsou jiní militanti, kteří mají k těmto hnutím bezprostřednější vztah než my, a kteří se těchto úkolů dobře zhostili. Zaměřujeme se na hnutí, která podle nás představují vrchol současné proletářské militantnosti, přičemž zároveň zachovávají militantní kontinuitu, znovu se objevují v jiné podobě poté, co byla potlačena státem, dávají vzniknout militantním menšinám nebo energizují ty stávající a potenciálně vytvářejí prostor pro programové rozchody.

Připomeňme, že revolučnímu defetismu proletariátu na území Ruska a Ukrajiny proti kapitalistické válce (dezerce a vzpoury na obou stranách, útoky na náborová střediska, sabotáže válečného úsilí, podvracení probíhající mobilizace v Rusku atd.) se hodláme věnovat v samostatném materiálu. Musíme zde zmínit i lednové nepokoje v Kazachstánu vyvolané vysokými cenami pohonných hmot, i když o nich v následujícím textu podrobněji nehovoříme. Jednalo se o velmi silnou erupci proletářského hněvu a obsahovala některé povstalecké momenty, které vedly místní buržoazii k tomu, že požádala o posily z Ruska a dalších zemí OSKB (Organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti), aby je potlačila a zabránila tak tomu, aby přerostly v plnohodnotné proletářské povstání. Na našem blogu jsme zveřejnili kolekci militantních materiálů od různých skupin, které informují právě o hnutí v Kazachstánu.

Někdy se musí všechno změnit, aby vše zůstalo při starém...

GLOBÁLNÍ VLÁDNOUCÍ TŘÍDA JISTĚ DOUFALA, že se jí podaří zamaskovat nastupující strukturální krizi kapitálu tím, že ze všeobecné „zdravotní krize“ (nemoci, nezdravé potraviny, zamoření a ničení planety atd.) udělá všemi represivními, rekuperačními a ideologicko-spektakulárními prostředky pandemii Covidu-19 – která je sama o sobě produktem vykořisťovatelského vztahu společnosti ke světu přírody vyplývajícího ze stejné vykořisťovatelského kapitalistického výrobního způsobu (stejně jako všechny ostatní „přírodní katastrofy“ předtím). Stejně tak buržoazie jistě doufala, že tato krize poslouží jako poklička na vroucí kotel proletářského třídního boje, který v roce 2019 zuřil v mnoha částech světa. Strategie, která se zpočátku zdála být víceméně úspěšná, brzy se však ukázalo, že z něj místo toho udělala papiňák.

Vynucený zákaz vycházení sloužil od počátku represivním složkám státu jako záminka k obnovení nebo potvrzení a posílení jejich společenské kontroly nad proletariátem a jejich monopolu na násilí – hanebně zdůvodňovaného propagandou jako „ochrana veřejnosti“. Ta měla různé podoby – veřejné ohánění se násilím proti každému, kdo se odvážil nerespektovat zákaz vycházení (včetně např. střelby a zabití dětí podporujících pouliční demonstraci ze svého balkonu v Keni), provedení dlouho plánovaného útoku na squaty a sociální centra v Německu, Itálii, Řecku apod, vyklízení proletářských čtvrtí, aby se uvolnilo místo developerům na Filipínách, v Jihoafrické republice, na Haiti..., zdokonalování prostředků elektronického špehování (software Covid-19 Tracker, který policisté používali ke sledování protestujících v Minneapolis, aktualizace softwaru pro rozpoznávání obličejů, které mu umožňují vidět skrze masky).

Současně bylo zřejmé, že všechny tyto represe souvisejí s jakýmkoli úsilím o omezení šíření nemoci Covid-19 pouze okrajově. Pokud jde o kapitál, člověk nemá jinou hodnotu než hodnotu své pracovní síly a skutečnost, že dělníci onemocní nebezpečnou nemocí, představuje problém pouze tehdy, když může negativně ovlivnit produkci zboží. Proto zatímco se většina vlád národních států snažila zabránit nekontrolovanému

šíření Covid-19 (někdy v protikladu ke „kontrolovanému“ šíření omezenému na „nepohodlné obyvatelstvo“ – přičemž obyvatelům favel, quilombos a domorodých rezervací v Brazílii, „palestinských území“, uprchlických táborů v Řecku mnoha věznic po celém světě stát záměrně poskytoval nedostatečnou pomoc a/nebo distribuci hygienických prostředků sabotoval), je smrt nebo trvalé poškození zdraví proletářů přišly velmi lacino (stálo je to jen pár krokodýlích slz prolitých v buržoazních médiích). Netřeba dodávat, že i během nejpřísnějších omezení byla většina proletářů na celém světě stále nucena pracovat a dojíždět do práce bez jakýchkoli smysluplných opatření pro svou ochranu.

Čím hlouběji pronikáme do této „kovidové/postkovidové éry“ tím více je zřejmé, jak falešná je dichotomie mezi „bezpečností“ a „svobodou“, kterou nám vnucují buržoazní síly – a která ve skutečnosti není ničím jiným než tenkou zástěrkou, jež má zakrýt to, co bylo vždy jedinou direktivou, kterou všechny buržoazní frakce v dějinách uplatňovaly vůči proletariátu: „Pracujte! Konzumujte! Poslouchejte! Obětujte se!“

Během více než dvou let probíhalo celosvětové hnutí boje naší třídy za velmi specifických okolností. Ačkoli nic z toho není v lidské prehistorii ojedinělé – pandemie, zákazy vycházení, krize, války... – to všechno už tu bylo. Revoluční vlna let 1917-1921 se odehrávala v kontextu (samozřejmě kromě „první světové války“) pandemie „španělské chřipky“. Z té doby neexistuje mnoho militantních materiálů, které by se zabývaly konkrétně otázkou samotné nemoci – jen některé útržky, jako požadavky stávkujících dělníků ve Španělsku na lepší stravu a méně práce jako opatření ke zlepšení jejich imunity, nebo zmínky o roli chřipky při zdržení odjezdu Wilhelmshavenské flotily, což přispělo k vytvoření materiálních podmínek pro vypuknutí vzpoury. Revolucionáři té doby správně brali nemoc jako součást celé bídné existence v kapitalistické společnosti, proti níž se bouřili. Je důležité zdůraznit, že je to právě totalita kapitalismu – globální třídní společnosti založené na vykořisťování lidské práce – proti čemu se komunistické hnutí staví a bojuje za její překonání, zničení a zrušení. Hrůzná realita, kterou prožíváme – nemoci, války, chudoba, násilí, odcizení, útlak, hlad, diskriminace, ekologická katastrofa atd. – je nevyhnutelným produktem fungování

CONTRO IL GREEN PASS

CONTRO LO STATO

kapitálu. Nemůžeme však naši kritiku omezit pouze na tyto negativní projevy kapitalismu, protože to otevírá dveře reformistickému zarámování a nasměrování našeho boje do hnutí za „reformovaný kapitalismus“, „kapitalismus s lidskou tvář“, „demokratičtější kapitalismus“, „samosprávný kapitalismus“, „zelený kapitalismus“, „nerasový kapitalismus“ atd. – což jsou všechno jen sociálnědemokratické projekty, které se snaží udržet systém vykořisťování v chodu jen s jinou fasádou.

Tímto způsobem musíme přistupovat i ke specifickému projevu proletářského hnutí, které propuklo po celém světě (Francie, Itálie, Austrálie, Nizozemsko, USA, Rumunsko, Velká Británie, Izrael... abychom jmenovali jen některé) – k tomu, co buržoazní média nazývají „anti-Green Pass hnutím“ tedy „hnutím proti Covid pasům“ (nebo jeho regionálními ekvivalenty).

Nebudeme zde hrát na strunu jeho buržoazních kritiků, kteří ztotožňují celé hnutí s jeho nejreakčnějším, redukcionistickým, demokratickým nebo jednorozměrným proudem – dezorganizační tendencí prosazující individuální svobodu! Naopak, přes všechny rozpory hnutí chceme vyzdvihnout a podpořit jeho nejpokročilejší a třídně nejuvědomější proud jako výraz celosvětového proletářského třídního hnutí, v kontinuitě s „předkovidovou“ vlnou bojů, v kontinuitě s boji proti kapitalistické bídě v USA, Libanonu, Íránu, Kolumbii, Íráku, Haiti, Barmě, na Kubě atd. Uznáváme a prohlašujeme i za své cíle tohoto proudu – represivní složky, státní instituce, korporátní centrály, „medicínsko-průmyslový komplex“, banky atd. – jako body kapitalistické infrastruktury, které komunistické hnutí vždy historicky napadalo! Podporujeme také jeho metody patřící i do našeho třídního arzenálu – stávkový, blokádní tepen kapitálu (v Terstu...), vyvlastňování zboží, jakožto metody naší bojující třídy proti logice kapitalistické akumulace hodnoty!

„Covid pas“ (nebo některé jeho alternativy mimo EU) – který se stal symbolickým nepřítelem tohoto hnutí – považujeme za přírůstek do arzenálu kapitalistického státu, který slouží ke kontrole, špehování, kategorizaci, rozdělování, disciplinaci, marginalizaci proletářů a prohlubování jejich odcizení. Ve své převládající podobě, kterou je ta elektronická, přidává další sledovací funkci k přenosným špehujícím přístrojům (chytrým telefonům), které tolik lidí ochotně nosí u sebe, a které již teď neustále odesílají vaše fyzické souřadnice operátorovi, ukládají vaše hovory, zprávy a soubory na jeho servery, které lze na dálku aktualizovat tak, aby vás mohly

odposlouchávat přes mikrofon, zapnout vaši kameru, nainstalovat software pro rozpoznávání obličeje, hlasu nebo otisků prstů, software „čmuhající“ identitu a provoz jdoucí z a do jiných zařízení připojených ke stejné Wi-Fi jako to vaše atd. „Covid pas“ vnímáme také jako další ideologické zdůvodnění, tentokrát „hygienické“, pro posílení „pevnosti Evropa“ (nebo USA, Velká Británie, Izrael, atd.). Další rasistický argument pro odmítnutí těch „nemytých a neočkovaných migrantů“ nebo udržení uzavřené té či oné hranice s „nepřátelským susedem“. Je zřejmé, že proletáři žijící v těch nejdrsnějších podmínkách – migranti bez dokladů, bezdomovci a další „zločinci“ – kteří se ze strachu před brutálním zacházením, zatčením nebo deportací policejními prasaty nejspíš nenechají očkovat, budou nyní ještě více marginalizováni. V Itálii, kde byl „Green Pass“ (místní název pro Covid pas – poznámka překladatele) po několika měsících podmínkou zaměstnání, jej buržoazie využila jako záminku k propuštění pracovníků, které už chtěla propustit, nebo k výluce výroby (například kvůli nedostatku součástek) bez vyplacení náhrad. V neposlední řadě byl „Covid pas“ experimentem s institucionalizovanou celonárodní taktikou „rozděl a panuj“ a nástrojem „cukru a biče“ jakožto odpovědi „Západu“ na „systém společenského kreditu“ v Číně.

Při vší kritice „zeleného pasu“, kterou jsme právě vyjádřili, chceme říci, že pliveme do tváře sociálnědemokratické špině, která se snaží „Covid pas“ vykreslit jako záležitost oddělenou od ostatních buržoazních státních nástrojů kontroly nad proletariátem (fyzických, sociálních, právních, digitálních atd.) a od zbytku bídné existence v této společnosti, aby opět nasměrovala třídní hnutí do jakéhosi volání po reformě kapitalismu! Všichni ti, kteří se nás snažili přesvědčit, že bychom měli bojovat jen za návrat k předcovidové normalitě, že bychom se měli spokojit s předcovidovým „business as usual“ rámcem vykořisťovatelských vztahů, že bychom se měli zastavit u odporu proti „covidovému apartheidu“ a neměli bychom zpochybňovat separaci naší třídy na „národy“, „rasy“, „gender“, „ekonomická odvětví“ atd. Buržoazně demokratický proud (ve své „fašistické“ či „liberální“ mutaci) se snažil celou otázku „covid pasu“ a/nebo vakcínu postavit jako otázku „osobní volby“ či „osobní svobody“, a tím se spolu se státními ideologií individuální odpovědnosti za zastavení nemoci snažil udržet atomizaci proletářů, uzavřít je do jejich malých osobních bublin a čelit rodícímu se procesu proletářského sdružování.

Stejně jako hnutí „žlutých vest“ bylo i toto hnutí „proti covidu pasu“ plně rozporů, které bylo možné překonat pouze procesem praktického a programového (což je neoddělitelné) rozchodu s jeho omezeným monotématismem – což je proces, který prosazovaly programaticky nejpokročilejší proudy uvnitř hnutí. Vytvořily militantní vazby s hnutími proti rozšiřujícím se metodám státní kontroly, policejní brutalitě, zhoršování pracovních podmínek a propouštění zaměstnanců pod rouškou opatření proti Covidu-19, digitalizaci pracovišť a společnosti, viktimizaci migrantů bez dokladů, nevyplácení slíbených odměn zdravotním sestřám a lékařům atd.

Nedokážeme předpovědět, zda bude v příštích měsících pandemie Covidu-19 (která jako mávnutím kouzelného proutku téměř úplně zmizela den po vstupu ruské armády na Ukrajinu, snad s výjimkou Číny, kde jsou masivní omezení a represe stále velmi silné) pokračovat po celém světě, stejně jako globální státní očkovací kampaň v té či oné podobě. Čím jsme si však téměř jisti, je to, že na jedné straně bude stát nadále držet pandemickou kartu v záloze a v případě potřeby ji použije, a na druhé straně se bude nadále šířit a zrychlovat digitalizace společnosti a zavádění práce z domu. Rovněž buržoazní snaha donutit nás zaplatit „náklady pandemie“ bude posilovat po celém světě, nemluvě o astronomických nákladech války na Ukrajině a ekonomické a sociální krizi, která sice existovala už před ní, ale paralelně s ní exponenciálně roste, a za kterou bude naše třída velmi brzy (a vlastně už teď je) vyzývána, aby „zaplatila účet“. Protože válka na Ukrajině bude pokračovat, protože oba zneprátené buržoazní tábory mobilizují skutečně stále více zdrojů (jak „děl“, tak jejich potraviny) k pokračování tohoto masakru a další prvek nestability přináší oscilace cen paliv.

Nyní však přejdeme k analýze různých hnutí naší třídy, která se v posledních dvou letech objevila po celém světě, a to jak ve sféře Covidu, tak pod diktátem „nového paradigmatu“ války na Ukrajině a jejich přímých důsledků...

Nebudeme platit za vaši krizi!

ROK 2019 PŘINESL MIMORÁDNÝ VZESTUP třídního boje po celém světě – od Santiaga po Paříž (a také Teherán, Bagdád, Bejrút a Hongkong) propukla proletářská revolta proti gangreně kapitalismu. Masové protesty, nepokoje, stávkové akce, rabování... útoky na sídla a symboly státní moci i na její infrastrukturu... A v omezené míře a v zárodku přinesl i pokusy některých militantních menšin jít dál – formulovat a organizovat konkrétní realizaci historických úkolů proletářského povstání:

- uchopení otázky vyzbrojení proletariátu,
- výzvy k revolučnímu defétismu a jeho praktickou ho organizaci,
- pokusy o centralizaci publikace revoluční propagandy,
- agitace v řadách armády a policie,
- pokusy o propojení s revolučními militanty po celém světě.

V mnoha regionech světa, v čele s regiony „Latinské Ameriky“ a „Blízkého východu“, proletářské hnutí otřásalo buržoazním společenským řádem navzdory všem „tradičním“ pacifikačním metodám historické sociální demokracie (bez ohledu na její

politickou příslušnost) – jako jsou volby, odbory, výzvy k reformám a referendům, výzvy k vlastenecké jednotě atd. Slabiny naší třídy, jako je zvnitřněné buržoazní vidění světa s jeho hranicemi a národy a politickými stranami a náboženstvími, bylo samozřejmě těžké překonat a naši nepřátelé na nich snadno stavěli a využívali je, aby hněv naší třídy opět nasměrovali do nějakého reformního projektu. Nikdy však netrvalo dlouho a rozpory vlastní kapitalistické společnosti daly vzniknout další trhlině, hlubší než byla ta předchozí.

Rok 2020 (a pandemie Covidu-19) přidal do buržoazního arzenálu nové zbraně chlácholení, kontroly a represe.

Falešná volba mezi podřízením se „hygienickým“ represivním opatřením státu a individualistickému, reformistickému a „pro-pracovnímu“ projektu „aktivistů proti lockdownu, maskám a vakcínám“ se přidala k množství již existujících falešných voleb pro pracující třídu.

Proletariát se však nedal dlouho zadržet – na mnoha místech po celém světě (z nichž jako nejkonfliktnější příklady uveďme Libanon a Kolumbii a Írán) i v této „nové době“ opět vzplály ulice.

Ve skutečnosti neměla pandemie téměř žádný dopad na protestní hnutí v Libanonu, kde nebezpečí Covid-19 zcela zastínila krize kapitálu již bublající pod povrchem – se všemi jejími bezprostředními projevy, jako je hyperinflace, nárůst nezaměstnanosti, selhání distribuce vody a elektřiny a výroby potravin, stejně jako se smrtícím výbuchem v bejrútském přístavu. Místní buržoazii nepomohlo, že nebyla schopna ani předstírat zájem o ztracené životy (ať už šlo o Covid-19, výbuch v bejrútském přístavu, hladomor nebo o policejní kulty...). Ale i když se pokouší prostřednictvím svých médií vydávat nějaké uklidňující zvuky, nikdo už ji neposlouchá. Ostatně, stejně jako v USA (kde navzdory pandemii propuklo další silné hnutí), muselo i hnutí v Libanonu vlastními silami vyřešit otázku ochrany před slzným plynem (někteří dokonce oslovili soudruhy v USA a podělili se s nimi o praktické tipy, například na webu pro sdílení kódu GitHub), před obušky a kulkami i před infekcí. Na území, kde reálně hrozí smrt hladem, se organizují komunitní kuchyně, které vaří

z (darovaných, ale často i vyvlastněných) potravin a distribuují je v proletářských čtvrtích.

Rádi bychom zdůraznili význam, který má pro rozvoj třídního boje úkol osvobodit proces výroby a distribuce potravin od kapitalistické nadvlády. Význam, který stoupá s tím, čím více boj dosahuje povstalecké úrovně rozchodu s třídní společností. V „normální“ době nejsou potraviny ničím jiným než zbožím, které se vyrábí, stejně jako každé jiné zboží, pouze pro svou směnnou hodnotu, aby se realizoval zisk pro buržoazii. V době společenského převratu však, pokud potraviny zůstanou v rukou našich třídních nepřátel, získají další nepříjemnou roli – změni se ve zbraň kontrarevoluce. Mohli jsme to vidět během povstání v Iráku v roce 1991, kdy si kurdské nacionalistické síly monopolizovaly potraviny a následně využily řízeného hladomoru k potlačení povstání – výměnou přidělu potravin za zbraně, za udání soudruhů, za rozpuštění autonomních proletářských struktur nebo jejich začlenění do státu.

Podobné pokusy můžeme v Libanonu vidět například ze strany Hizballáhu, který udržuje a chrání síť skladů plných základního zboží, jako jsou potraviny, pohonné hmoty, léky a oblečení. Tyto zásoby pocházejí z jeho vlastních farem a továren, ze „Světového potravinového programu“ OSN, jsou pašovány z Asadem kontrolovaného území v Sýrii nebo darovány Íránem. Následně je selektivně poskytují sociální pracovníci Hizballáhu části „šítského obyvatelstva“ jako pacifikační metodu, která má proletáře odradit od vyvlastnění těchto komodit prostřednictvím sebeorganizovaných militantních akcí, stejně jako je politicky připoutat k Hizballáhu a pokusit se obnovit sektářské rozdělení, které hnutí naší třídy radikálně rozvrací ve své každodenní praxi i v chápání reality z ní vyplývající.

Tradiční sektářské rozdělení, které bylo po desetiletí součástí všech aspektů života v Libanonu, je obecně terčem kritiky a aktivního odporu. Protestující v ulicích konfrontují lojalisty všech hlavních stran (bez ohledu na to, zda jsou součástí vlády nebo opozice). Na masové demonstraci po výbuchu v bejrútském přístavu (která se změnila v nepokoje, když represivní složky státu začaly střílet do davu) postavili protestující na hlavním náměstí šibenice s výřezy fotografií

prezidenta Michela Aúna, předsedy parlamentu Nabíha Berriho, premiéra Hasana Diaba, bývalého premiéra Saada Harírího, generálního tajemníka Hizballáhu Hasana Nasralláha a předsedy Pokrokové socialistické strany Walída Džumblatta. Stejně tak budovy mnoha státních institucí, včetně parlamentu, několika ministerstev a sídel politických stran (včetně Hizballáhu), ale i soukromé vily politiků a vůdců milicí, jsou běžně terčem rozrušených výtržníků téměř při každé demonstraci a často je vidět váhání v řadách vojáků, zda je mají potlačit – podle všeho došlo k řadě dezercí jak z libanonské armády, tak z ozbrojených sil Hizballáhu.

Přitom musíme odsoudit skutečnost, že buržoazní ideologie v „sekulárnějších“ formách libanonského nacionalismu (např. „antisyrský“, „antiizraelský“, „antipalestinský“, „antiiránský“ atd.), liberalismu, „eurofilství“, leninismu atd. mají značný vliv na směřování většiny hnutí. Hnutí se zúčastnila pouze menšina „syrských“ a „palestinských“ uprchlíků, kterých v Libanonu žije něco mezi 1,5 a 2 miliony, neboť tento projev buržoazního sociálního rozdělení podle etnického klíče jím byl sotva dotčen. Pouze některé menšiny militantů, o jejichž existenci a aktivitě máme jen útržkovité doklady (jako například slavný protestní popěvek „Revoluce všude“, který se šířil po internetu), jsou schopny se (alespoň částečně) vědomě rozejít s ideologií národní lidové revoluce „libanonského lidu“ a pokusit se spojit s komunitou boje jinde ve světě.

Budoucnost ukáže, zda tyto vyspělé menšiny proletářského hnutí na území Libanonu budou schopny navázat praktickou solidaritu, militantní diskusi, organizační centralizaci a revolučně-defetistickou praxi s menšinami na jiných územích, zejména v Iráku a Íráně, s nimiž sdílí mnoho základních bezprostředních materiálních podmínek, jako je nedostatek základních životních potřeb, brutální násilí sektářských milicí a zapojení do války v Sýrii.

Přesněji řečeno, můžeme vidět zhmotnění ekonomické a geopolitické osy „východ-západ“ mezi Hizballáhem, Asadovým režimem, iráckou „šítskou“ buržoazní frakcí a iránskými „Revolučními gardami“. Jejím konkrétním projevem je jasný cíl těchto frakcí (mimo jiné) propojit Perský záliv s východním Středomořím infrastrukturními projekty (plynovody, silnice, železnice). Tato osa stojí v opozici k (prozatím mnohem více roztržštěné neshodami mnoha místních, partikulárních zájmů) ose „sever-jih“ vedoucí z Turecka přes irácká kurdská území (a v jistém smyslu i přes území pod kontrolou islamistických skupin a Izraele) do Saúdské Arábie a států Perského zálivu. Tyto osy (spolu s několika „divokými kartami“ a la „Rojava“ nebo „Islámský stát“) jsou tak či onak podněcovány „velmocemi“ – USA, Ruskem, EU, Čínou... Tato spojenectví jsou samozřejmě vnitřně rozporuplná a nejsou pevně daná, neboť jsou výrazem pouze dočasné demokratické jednoty – jediné jednoty, k níž mohou buržoazní frakce, neustále tlačené do konfliktu samotnou

logikou kapitalistické konkurence, dospět.

Toto konkrétní zhmotnění imperialistické expanze, které je vlastní každé frakci („národní“, „náboženské“, „stranické“ atd.) kapitálu, a krveprolití a utrpení, které přináší proletariátu, bylo odsouzeno a prakticky napadeno nejkročiřejšími sektory třídního hnutí v oblasti „Blízkého východu“. Připomeňme si jasně revolučně-defetistické heslo z vrcholu povstaleckého hnutí v Íránu na přelomu let 2017/2018 „Od Gazy po Írán, pryč s vykořisťovateli!“.

Hnutí, které se poté, co bylo s téměř bezprecedentní brutalitou rozdraceno íránským státem, dokázalo přeskupit a znovu se stejnou intenzitou explodovat v roce 2019. Navzdory všem represím, pandemii a omezením, navzdory všem demokratickým volebním fraškám, reformám atd. ulice Íránu hoří opakovaně!

Ve skutečnosti se toto hnutí nerozvíjelo izolovaně – v Íránu nebyl minimálně od roku 2016 nikdy úplný sociální smír! Doslova stovky stávek, z nichž mnohé jsou divoké a odmítají odborové zastoupení, probíhají každý týden po celém Íránu – v ropném průmyslu, ocelářství, cukrovarnictví, zemědělství, školách, nemocnicích, na železnici, ve veřejné dopravě, v taxislužbě atd. spolu s pouličními protesty důchodců a studentů a vězeňskými nepokoji – to vše probíhá průběžně od začátku roku 2020.

V únoru 2021 vypukla v provincii Sístán a Balúčistán série nepokojů kvůli masakru „neformálních prodejců“, kteří protestovali proti uzavření hranic s Pákistánem, což jim zablokovalo jediný zdroj příjmů – prodej „nezdaněných“ pohonných hmot do Pákistánu. Tento masakr, který si vyžádal 37 mrtvých a několik zraněných, a který spáchaly „Revoluční gardy“ (zřejmě s pomocí pákistánských pohraničnicků), odstartoval týden nepokojů, při nichž byla napadena budova provinční vlády, několik policejních stanic bylo dobytý rozvášněným proletářským davem, a které musely být potlačeny kulkami a informačním embargem.

Bezprostřední příčinou této vlny bojů byl nedostatek pitné vody, především v provincii Chúzestán (kde protesty začaly) a ve zbytku jižního Íránu, a mezi další přímé příčiny patřily také výpadky elektřiny, nevyplácení mezd a policejní šikana, jakož i obecná nenávist a znechucení vůči státu (i když většinou formulované jako opozice vůči právě vládnoucímu režimu/vládě). Hnutí se rychle rozšířilo do Teheránu, Búšehru, Isfahánu, Tabrízu a mnoha dalších měst a přerostlo v násilné střety s represivními složkami, při nichž bylo několik protestujících zavražděno. Hnutí také přesáhlo rámec odporu proti bezprostředním projevům bídy – v tomto případě nedostatku pitné vody – jedné z mnoha tváří globální ekologické katastrofy způsobené fungováním kapitalistické společnosti – a zaměřilo se na vládní instituce, „Revoluční gardy“, za skandování „Pryč s mulláhy“ a „Smrt Chameneímu!“.

Jak ukazuje zevšeobecnění hnutí a rychlost jeho šíření z „etnicky arabské“ provincie Chuzestán do celého Íránu, taktika rozdělování, kterou používá místní frakce globální buržoazie k využití a upevnění existujících rozporů v naší třídě,

nefunguje tak, jak bylo zamýšleno. Samozřejmě, podobně jako v případě jakéhokoli jiného proletářského hnutí ve světě (například „Gilets Jaunes“ ve Francii, „Black Lives Matter“ v USA atd.), se v ulicích i na internetu aktivně projevují různé politické proudy, které se snaží hnutí kádrovat – odboráři, islamističtí reformátoři, stalinisté, propáhlavijší monarchisté, „arijanisté“, MEK (Íránská organizace lidových mudžahedínů) atd. s různou mírou úspěchu. Zatím se však zdá, že nedokážou odklonit celkové směřování hnutí pryč z jeho vědomé třídní konfrontační trajektorie...

V době dokončování tohoto textu se Íránem opět šíří nová vlna nepokojů a konfrontace poté, co fízlové z „mravnostní policie“ zavraždili mladou ženu Mahsu Aminiovou za to, že nedodržovala hloupý sexistický kodex oblékání, který ženám v Íránu vnutil místní islámský buržoazní režim. Protestní hnutí, které tato vražda vyvolala, od té doby po celé zemi zásadně narušuje kapitalistickou normalitu – snaží se prakticky překonat genderovou separaci a hierarchii nucenou našim třídním bratrům a sestřám v Íránu a zároveň prakticky formuluje povstaleckou taktiku proti mocenským centrům státu, vyvlastňuje zboží a narušuje výrobu...

Hoří nejen Kolumbie!

ZE SPÁLENÍŠŤ V TEHERÁNU A BEJRÚTU se opět vydejme do dalšího globálního pólu třídního boje – do „Latinské Ameriky“. Tamní frakce světové buržoazie musí už léta spát s jedním okem otevřeným ve strachu z dalšího výbuchu proletářského hněvu proti její tyranii. Po celá léta musí používat všechny nástroje, které má k dispozici, v (z dlouhodobého hlediska většinou marných) pokusech pacifikovat periodické třídní reakce na bídu a brutalitu existence v kapitalistické společnosti. Před několika lety proběhla nejvyšší vlna hnutí ve Venezuele, následovala Nikaragua a v průběhu roku 2019 vyvrcholila v Ekvádoru a zejména v mohutném a výbušném sociálním zemětřesení, které zasáhlo Chile. Souběžně s tím vřelo proletářské hnutí – v podobě pouličních demonstrací, obsazování půdy, stávek a střetů s policejními složkami – od září 2019 i v Kolumbii. Jeho intenzita dočasně poklesla (ale nikdy nezmezila – každý měsíc se v různých částech země odehrálo několik rozsahem omezených, ale odhodlaných a násilných nepokojů) po březnu 2020 v důsledku kombinace slibovaného zrušení sociálních škrťů a několika drobků ze stolu prezidenta

Duqueho, brutálních represí a nastupující pandemie Covid-19 a s ní spojených opatření sociální kontroly a pacifikace. Nicméně v dubnu 2021 byl nový pokus zavést další škrtky na úkor kolumbijského proletariátu v podobě zvýšení DPH z 5 % na 19 % na základní zboží (údajně na zaplacení opravdu žalostných „covidových dávek“ poskytovaných státem) a privatizace zdravotnického systému „po americkém vzoru“ poslední kapkou, kterou sklenice přetekla, a kolumbijské ulice opět vzplály!

Ve snaze potlačit hnutí stát použil známou kombinaci represí a pomlouvačné propagandy (snažil se bojující proletáře vykreslit jako agenty a stoupence sousedního boliburžoazního Madurova režimu nebo FARC či drogových kartelů). Stejně jako jinde ve světě byl samozřejmě proti protestujícím použit argument šíření Covidu-19. To opět ukazuje na podlé a oportunistické zneužití pandemické nepřírozené kapitalistické katastrofy k posílení státní kontroly nad proletariátem a k potlačení jeho bojové aktivity. Není žádným překvapením, že již dříve v roce 2020 byla Kolumbie jednou z mnoha zemí světa, kde vypukly vězeňské vzpoury proti naprostému nedostatku ochrany proti Covidu-19 a obecně nehygienickým podmínkám ve věznicích, kvůli nimž trpěly a zemřely stovky vězňů. Jak se celosvětově ukázalo během pandemie Covidu-19, buržoazii zjevně nezáleží na životech proletářů a je zcela ochotna je obětovat, když je považuje za nadbytečnou pracovní sílu (jako v případě vězňů) nebo když potřebuje z jejich práce vytěžit hodnotu za každou cenu.

Tváří v tvář síle odhodlané dělnické třídy v ulicích – s každodenními střety mezi protestujícími a policií, stávkami a zejména dobře organizovanými barikádami a blokádami

silnic a železnic po celé zemi, přerušujícími tok zboží na hlavních tepnách kapitálu, blokujícími provoz námořních přístavů a těžebního průmyslu – bylo jedinou možností vlády rychle ustoupit od navrhovaných reforem (včetně původního zvýšení daní, které to všechno odstartovalo) a slíbit některé „sociální programy“. Nemělo to takový účinek, jaký buržoazie zamýšlela, protože to prostě k uklidnění naší již zmobilizované třídy nestačilo. Naopak došlo k dalšímu rozšíření a eskalaci hnutí a k praktickému překonání existujících separací („sektorové“ rozdíly, falešné dichotomie „studenti“ vs. „dělníci“ vs. „nezaměstnaní“, „město“ vs. „venkov“, „původní obyvatelstvo“ vs. „nepůvodní“ atd.)

Stejně jako o rok dříve v Chile vytvořilo hnutí organizační struktury na územní úrovni (v jednotlivých čtvrtích), které překračovaly separace vnucené nám ekonomickými sektory kapitálu a „odborářskou“ formu organizace omezenou na pracoviště. Samozřejmě netvrdíme, že určitá organizační forma – tj. „lidová shromáždění“, „šóry“, „sověty“ atd. – je nějakou zárukou revolučního obsahu. Jak nám ukázaly dějiny třídního boje a jeho sociálnědemokratické rekuperace, pokud neexistuje jasná revoluční perspektiva nebo pokud se bojová energie třídy vynakládá na

nemyslné formalistické demokratické procedury, hlasování a marné „diskuse“, tyto struktury velmi rychle degenerují v kontrarevoluční orgány samosprávy kapitalistického vykořisťování. Je však nezbytným krokem prolomit hranice sektorů a kategorií, které nám vnucuje logika kapitálu, kde jsme zranitelní vůči jeho odborářským a stranickým kooptačním pokusům, a organizovat se jako třída přímo na společenské úrovni, abychom byli schopni zevšeobecnit a rozšířit boj a rozvrátit totalitu kapitalistických vztahů.

Hnutí v Kolumbii bylo alespoň někde schopno převzít tento úkol a na praktické úrovni organizovat odpor nejen proti přímému fyzickému násilí represivních složek státu, ale také proti jeho pokusům o vyhladovění, jak to uvádí tento příklad soudruhů z Grupo Barbaria:

„V Cali, epicentru protestů, se komuny (čtvrti) na okraji města kolektivně zorganizovaly nejen proto, aby čelily násilí represivních složek. Musely také organizovat zásobování potravinami, ochranu před infiltrovanými agenty, kolektivní přepravu, péči o zraněné atd. v situaci, kdy se je vláda snažila vyhladovět a zrušit základní služby. Reakce těchto komun, stejně jako Puerto Resistencia, je příkladem schopnosti naší třídy budovat sociální vztahy na okraji těch, které jí vnucuje kapitál a jeho státy, kde současně s reorganizací materiálních životních podmínek dochází k revoluci v hodnotách a lidských vztazích.“

Proletářské hnutí v Kolumbii se však v žádném případě neomezuje na obranu nebo přežití – naopak! Útočí se na celou škálu kapitálu a jeho státních institucí, od vypálených policejních stanic, bank a dálničních mytnic, vyrabovaných obchodů až po zničení pozemkového a majetkového úřadu a jeho

archivu! A to vše se děje navzdory a proti strašlivým represím – proti davům se používají nejen obušky, slzný plyn, vodní děla a gumové projektily, ale i ostré náboje. Desítky našich třídních bratrů a sester byly zabity (policisty, včetně těch bastardů v civilu, nebo polovojenskými jednotkami), mnoho dalších přišlo o oko po zásahu do obličeje gumovým projektilem nebo slzným granátem (stejně jako v Chile, stejně jako ve Francii...). Tisíce zatčených demonstrantů byly zmláceny a mučeny uvnitř policejních stanic, mnozí po zatčení prostě „zmizeli“, sexuální zneužívání a znásilňování fyzické běžně používali jako metoda teroru... Alespoň občas se soudruhům v Kolumbii podaří trochu se pomstít tím, že nějakého fízla zastřelí nebo upečou molotovem uvnitř jeho stanice.

Vlna třídního boje v Kolumbii pokračovala až do konce roku 2021, i když s menší intenzitou po téměř povstaleckých květnových událostech v místech jako Cali nebo Popayán, navzdory faktickému výjimečnému stavu. Stávky proti novému pokusu o zavedení Duqueho „fiskální reformy“ organizované odbory, které se však často vymkly jejich kontrole v konfrontaci s policií, nadále narušovaly kolumbijskou ekonomiku. Probíhalo také hnutí proti zabírání a vyvlastňování půdy na venkově a proti nucenému vystěhovávání ve slumech Bogoty. Mezitím se proletářský hněv začal znovu projevoval stávkami a nepokoji v Chile, Argentině, Brazílii, Mexiku a dokonce i na Kubě.

Nic se neděje, hra (ještě není) u konce...

DALŠÍ SILNÝ VÝBUCH PROLETÁŘSKÉHO HNĚVU se odehrál v Peru v březnu až dubnu 2022. Bezprostřední příčinou bylo zvýšení cen již tak drahých základních komodit, jako jsou potraviny a pohonné hmoty – oficiální míra inflace vzrostla na téměř 9 % – a nedostatek pitné vody v proletářských čtvrtích. Hnutí, které začalo v hlavním městě Limě, se brzy rozšířilo do Cuzca a do celé země.

Generální stávka svolaná dopravními odbory se brzy vymlkla kontrole a přerostla ve střety s policií a stávkokazy, rabování obchodů a blokování dálnic. Prezident Castillo reagoval vyhlášením výjimečného stavu a nasazením armády do ulic, ale nepokoje pokračovaly. Rozzuření proletáři se pokusili vtrhnout do Kongresu, kde měl prezident projev. V oblasti Ica byla protestujícími zablokována jedna z hlavních

tepen pro přepravu zboží v Jižní Americe – Panamerická dálnice.

Jako vždy represivní složky reagovaly brutálně – slzným plynem, vodními děly a bitím, ale několikrát i ostrými náboji. V důsledku toho přišlo o život nejméně osm protestujících.

Na rozdíl od silného protestního hnutí z prosince 2020, kdy se buržoazním silám podařilo kooptovat velkou část bojujícího proletariátu a poslat ho do bratrovražedného násilí organizovaného podél stranických linií (ve jménu antifasismu), se toto hnutí zdálo být mnohem schopnější vymanit se ze sociálnědemokratické kontroly.

Síly historické sociální demokracie byly samozřejmě odhodlány udržet hnutí v rámci demokratických voleb a reformních akcí. Odbory byly svou základnou dotlačeny k některým radikálním gestům – vyhlásily neomezeně dlouhou stávku, schválily některé blokády silnic a zároveň seděly s vládou a šéfy u jednacího stolu „tripartity“ (ve skutečnosti jen jedné strany, strany kontrarevoluce), odsuzovaly všechny akce proletářů, které se vymykaly jejich kontrole (vyvlastňování zboží, „nepovolené“ blokády silnic atd.), a tiše podkopávaly „svou“ stávku. Zároveň se politická opozice („pravice“, tentokrát proto, že vláda je „levicová“) snaží vrazit klín mezi protestující řečmi o „líných Indiánech“ a „nevzdělaných rolnících“ a zvýšit podporu vlastní politické strany tím, že pokles životní úrovně proletariátu svádí na „špatné hospodaření levice“.

Je to stejná strategie, kterou buržoazní síly – naši třídní nepřátelé – zkoušejí pokaždé. Snaží se v naší bojující třídě vykřesat rozkol z jakékoliv její již existující slabiny, z každé internalizované sociologické kategorie, aby odklonily cíl našeho boje od našich historických zájmů – zničení globální třídní společnosti.

Zatímco počáteční bojovná fáze hnutí se zdá být utlumena kombinací selektivní represe, dočasného omezení cen nejdůležitějších komodit a nejrůznějších politických a odborářských slibů, bojovné stávky, které ještě v létě občas propukaly v těžebním a dopravním sektoru, ukazují, že hnutí je sice v klidu, ale není mrtvé.

Jiný kontinent, ale stejný boj! Od začátku března 2022 až do současnosti zuří v ulicích a na náměstích Srí Lanky rozsáhlá proletářská vzpoura proti zhoršujícím se životním podmínkám, extrémně rostoucím cenám základních komodit, jako je olej, mouka, elektřina (nebo v některých případech jejich nedostatek) atd., proti škrtům, policejnímu násilí atd.

Ve čtvrti Mirhana v Kolombu zaútočila masa protestujících na dům prezidenta, nechvalně proslulého vojevůdce Gotabáji Radžapaksy, střetla se s policií a zapálila dva vojenské autobusy přímo před jeho dveřmi. Stát reagoval vyhlášením „výjimečného stavu“, který však nikdo nerespektoval a obrovské demonstrace v Kolombu i v provinciích pokračovaly. Nakonec byl původní výjimečný stav zrušen již po jednom dni a o několik dní později byl vyhlášen znovu, což jen dokládá totální paniku buržoazie na území Srí Lanky. Hlavní dálnice v zemi mezi Kolombem a druhým největším městem Kandy byla zablokována barikádami, které se staly centrem dalších násilných

„My dělníci jsme za všech okolností nuceni být potravou pro děla, ale jsme také střelným prachem, který rozmetá vnitřnosti kapitalistického systému...“

střetů s bezpečnostními silami. Univerzitu Peradeniya v Kandy obsadila část jejích studentů, kteří se střetli s policií a šířili militantní hesla proti kapitalistickému vykořisťování.

S generalizací hnutí se začaly organizovat i další militantní vrstvy proletářské třídy, které se zapojily do téměř každodenních demonstrací a stávek: rybáři, řidiči rikš (kteří jsou hlavní součástí městské dopravy na Srí Lance), řidiči soukromých autobusů atd.

Na první pohled je základní příčinou tohoto vývoje válka na Ukrajině, která je spolu s druhou stranou tohoto konfliktu, Ruskem, hlavním vývozcem (nebo tranzitní zemí) obilí, oleje na smažení a pohonných hmot, a v případě Srí Lanky také „neschopnost vlády splácet své dluhy“ Mezinárodnímu měnovému fondu a Světové bance, jakož i čínským a indickým věřitelům.

V nelidské každodenní realitě kapitalismu představují „válka“ a „mír“ pouze dvě fáze stejné dynamiky soupeření mezi různými buržoazními frakcemi. Zatímco na území Ukrajiny jsou proletáři trháni bombami, masakrováni, mrzačeni, mučeni, hladová a jsou znásilňováni... pro buržoazní frakce zbytku světa to znamená jen příležitost vnutit proletářům na svých územích předem naplánovaná úsporná opatření a také příležitost k realizaci svých zisků, dříve odkládaných kvůli „sanitárním“ opatřením Covidu-19.

Na tomto místě je třeba říci, že ani pandemie, ani válka nejsou hlavní příčinou současné hospodářské a sociální krize kapitalismu. Pandemie pouze odhalila mnohem hlubší krizi valorizace, způsobenou obecnou tendencí poklesu průměrné míry zisku kapitalismu „díky“ stále se snižujícímu poměru živé práce (tj. dělníků) vůči mrtvé práci (tj. strojům). Zatímco dělníci jsou jediní, kteří mohou být využíváni k tvorbě nadhodnoty, a tedy zisku, stroje vyžadují investice k udržení jejich provozu. V realitě pandemie jsou tyto investice k opětovnému nastartování výrobního cyklu ohroženy, protože průměrný zisk již nestačí a zejména věřitelé podnikatelů již nevěří v budoucí realizaci svého zisku.

Proletářské hnutí, které v posledních měsících probíhalo na Srí Lance, ve svých nejpokročilejších momentech prakticky zpochybnilo některé základy kapitalistické společnosti. Máme na mysli zejména široce rozšířené vyvlastňování zboží a jeho přerodělování. V zárodcích také přebralo některé povstalecké úkoly – agitaci mezi proletáři v uniformách a jejich

sbratřování, obsazování strategických bodů infrastruktury, jako jsou centra distribuce energie, pohonných hmot a vody atd. Jak ukázaly události po obsazení prezidentského domu a útěku prezidenta Gotabáji Radžapaksy na Maledivy, hnutí překonalo „protiradžpaksovskou“ ideologii a se stejnou silou se postavilo nové „opoziční“ vládě.

Jakou revoluční perspektivu!

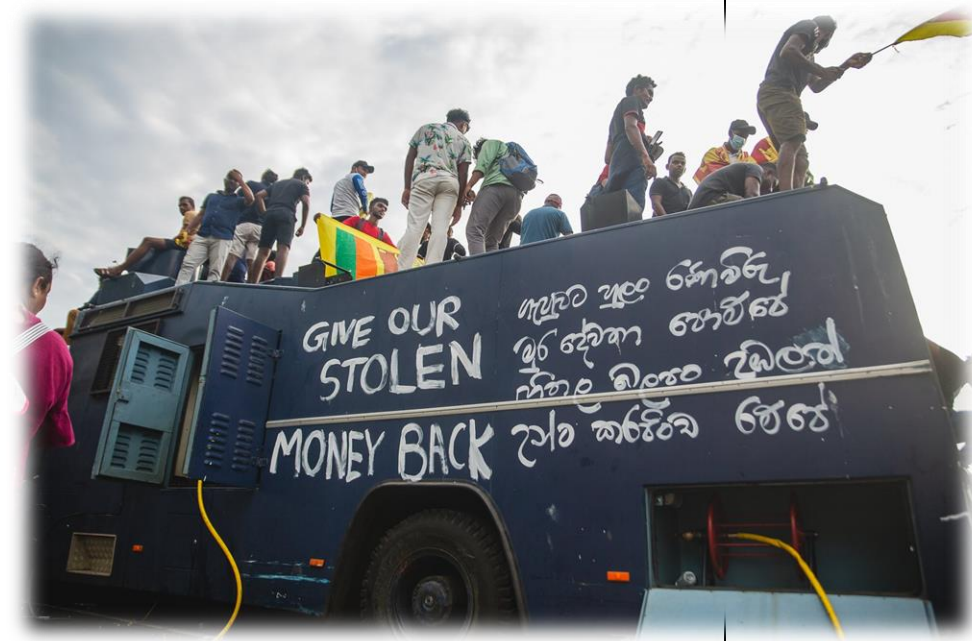
AČKOLI SE ZDÁ, ŽE SE NACHÁZÍME NA PRAHU NOVÉ EPOCHY kapitalistického výrobního způsobu, nebo že je nám přinejmenším vnučováno nové paradigma, aby se z naší existence stále reprodukovala totalita diktatury zboží, můžeme potvrdit, aniž bychom popírali globální převahu dominantního společenského smíru a tíhu mrtvého na živém, že globální situace posledních let charakterizuje následující:

- globální útok na životní podmínky proletariátu – zdražování základních životních potřeb, inflace, státní kontrola, ztráta pracovních míst, militarizace života atd., a to v míře, která nemá za poslední půlstoletí obdoby,
- proletářské hnutí, které se v mnoha částech světa projevuje protesty, nepokoji a stávkami a někdy téměř povstáními,
- mezi těmito výbuchy se začíná vytvářet militantní kontinuita a mezi radikálními menšinami těchto bojů v různých zemích začínají vznikat militantní vazby,
- síly historické sociální demokracie a reakce se snaží tato hnutí kooptovat a zadusit,
- proti sobě stojící buržoazní vojenské tábory, které se formují v řetězci nesčetných lokálních konfliktů, a je reálně nebezpečí, že tento proces na Ukrajině vykrystalizuje v globální a možná i jadernou válku...

Komunistické menšiny, aby splnily svou historickou úlohu – jako programově a takticky nejpřípravenější část proletariátu – a podílely se na vývoji revolučního směru boje naší třídy, musí pochopit materiální podmínky naší doby a jednat podle nich. Zejména jako odpověď na to, co pro nás připravuje stát kapitalistů v souvislosti s rozšířením jeho permanentní války vedené proti naší třídě, a pro posílení našich bojů proti všeobecnému zhoršování našich podmínek přežití musíme více než kdy jindy rozvíjet prostředky (organizační, taktické, technické) ochrany sebe a své činnosti: před špiclováním a kontrolou státu, před nemocemi a jejich šířením, před válkou a militarizací společnosti!

Nepopíráme, že současná situace a četná hnutí naší třídy po celém světě si v sobě nesou mnoho rozporů, protichůdných tendencí, a tedy i slabín. Ale na rozdíl od idealistů, kteří boje, které neobsahují vysněnou absolutně revoluční kvalitu, označují v lepším případě za „boje uvnitř kapitalismu“ a v horším za „boje za demokracii“, „za konzum“, „za kupní sílu“ (zcela podle buržoazní propagandy) atd., my v naší analýze vidíme kolektivní existenci a praxi uvnitř proletářského hnutí bez ohledu na vlajky nebo individuální „vědomí“ účastníků, protože právě tyto boje mění podmínky výroby a reprodukce reálného života.

Je zřejmé, že společenské vědomí odráží rovnováhu sil v existujících třídních společenských vztazích. Je tedy zřejmé, že proletářské boje v sobě nesou různé slabiny, které jsou

produktem buržoazní ideologické nadvlády i odrazem reprodukce společenského života pod tyraníí hodnoty. I během proletářské revoluce bude buržoazní vědomí ovládat masy proletariátu a bude je ovládat tak dlouho, dokud bude toto vědomí odrážet existující třídní rozdělení společnosti.

Podmínky a rovnováhu sil mění samotné boje. V těchto bojích přestává být proletariát sociologickou kategorií, „abstraktní“ třídou rozptýlenou ve směsici izolovaných občanů, ale stává se opět třídou narušující logiku kapitalistické nadvlády a vytvářející podmínky pro reprodukci životních potřeb antagonistických této společnosti a na vědomé úrovni třídou vytvářející v tomto procesu revoluční kritiku.

Idealisté naopak očekávají stoprocentní revoluční uvědomění v třídním konfliktu od samého počátku. V jejich přístupu se ztrácí vzájemný vztah mezi existencí a vědomím, stejně jako se ztrácí pohyb – tedy proces rozchodu s nadvládou buržoazní ideologie a každodenní realitou kapitalistické společenské reprodukce.

Navzdory všem těmto teoriím revoluční situace nastane zřetelně. Vznikne na základě obrovského třídního konfliktu, mnoha bojů a porážek a jejich reflexe, řady roztržek se současným stavem věcí, aktivní

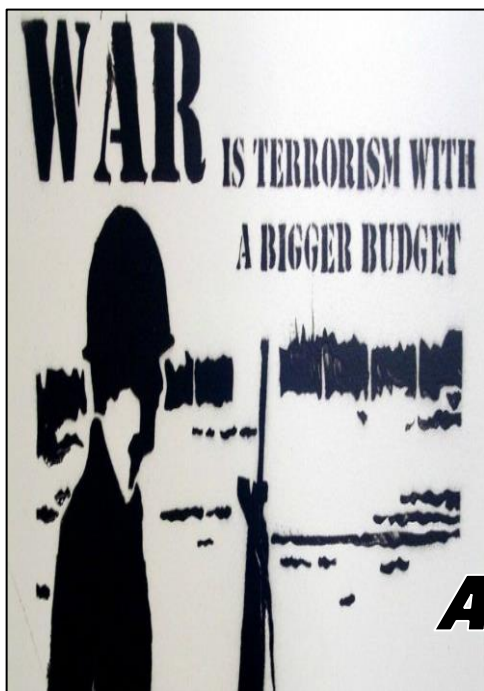
účasti mas proletariátu a jeho nejradiálnějších a nejuvědomělejších menšin, komunismu jako programu organicky se konstituujícího proti diktatuře kapitálu.

Jako vždy musíme pomáhat vytvářet militantní vazby mezi nejpokročilejšími projevy třídního hnutí na celém světě, prosazovat přímo internacionalistickou revoluční perspektivu proti všem buržoazním falzifikacím a separacím, odhalovat proletářskou povahu třídního boje v různých částech světa!

Proti kapitalistické válce a kapitalistickému míru, proti všem formám nacionalismu, „menšího zla“, „národního osvobození“, „obrané války“ atd., musíme postavit nekompromisní revoluční defétismus!

Závěrem bychom rádi zopakovali slova, která zazněla v Peru, když loni na jaře hořely ulice:

„Dělnická třída se šíří jako oheň, oheň, který všechno strhává, se zuřivostí, s nejvyšším impulsem. Její ohně uhání vpřed, září svým neodolatelným světlem, ve větru vlají jeho hřejivé prapory, její vítězné plameny šlehají na smutný kontinent. Očistný oheň, který proniká městy, osvětluje svět, odvane vše, co mu stojí v cestě, zasahuje mrakodrapy, bourá sochy, zakusuje se a šíří se: nesmírné množství ztrouchnivělých budov hoří jako lehké kapesníky, je konec noci a vychází den. Je to jako slunce, které zatmívá měsíční temnotu, je to jako srdce, které se rozpíná a pohlcuje, šíří se jako korály moří v oblacích krve po celém světě.“

— — — — — ČTĚTE TAKÉ — — — — —

Anarchistický antimilitarismus a mýty o válce na Ukrajině

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

PROLETÁŘI V RUSKU A NA UKRAJINĚ! NA VÝROBNÍ A VÁLEČNÉ FRONTĚ...

SOUDRUZI!

Třídní válka – 24. února 2022

EVROPOU ZNOVU HLASITĚ ZNÍ DUPOT VOJENSKÝCH BOT, děla jsou nabita, bombardéry naloženy vražednými náboji a bombami, střely míří své nukleární hlavice na budoucí cíle.

Tohle jsme napsali v roce 2014. Dnes jsou tato slova v souvislosti s konfliktem mezi Ruskem a Ukrajinou aktuálnější než kdy jindy. Jestliže je kapitalismus niterným původcem zla, vytváří bídu, klimatickou a zdravotní krizi, skoro jsme „zapomněli“ na to, že byl a zůstává nepochybně válečným štváčem! Vojenská ofenziva už byla zahájena: přicházejí zprávy o bombardování v Donbasu, Oděse, Kyjevě, v Mariupolu, v Charkově...

Proletáři v ruských uniformách. Už léta vás posílají do celého světa, abyste chránili zájmy „ruského národa“. Začalo to „obranou územní celistvosti Ruska“ proti severokavkazským separatistům, pokračovalo „ochranou Osetinců v Gruzii“ a vyvrcholilo „ochranou ruských bratrů a sester proti banderovským hordám na Ukrajině“ a „legitimní vládu Sýrie proti islamistickým teroristům“.

Podobný příběh vyprávěli celým generacím proletářů, „vojákům“ i „civilistům“ v každém předchozím kapitalistickém konfliktu na celém světě, aby je donutili krváčet na válečné frontě nebo v továrnách v zázemí, na výrobní frontě, na domácí frontě... Bojovali za „cara“ nebo za „socialismus“, za „národ“ nebo za „demokracii“ nebo za „Lebensraum“, za „křesťanství“ nebo za „islám“. A stejnou pohádku vyprávějí proletářům v uniformách USA, Turecka, Velké Británie, Izraele, Ukrajiny, Asadem ovládané Sýrie, Daeše, Rojavy, Gruzie, Doněcku a Lugansku, Íránu, regionů spravovaných Hizballáhem, Hamásu... a jakéhokoli jiného národního, regionálního, náboženského či jiného falešného společenství.

Proletáři v ukrajinských uniformách. Vaše vlastní buržoazie vás přesvědčuje, že máte bránit vlast před „ruským agresorem“, že byste se měli přidat ke svým vlastním vykořisťovatelům a požadovat vstup Ukrajiny do Evropské unie nebo NATO. Ale stejně jako všichni proletáři všude na

světě máte jen své okovy námezdních otroků, které můžete ztratit.

Proletáři na domácí frontě. Opět vám říkají, abyste se obětovali, abyste byli „produktivnější“, „flexibilnější“, abyste „odložili“ uspokojení svých okamžitých potřeb (dokonce až do té míry, že raději budete hladovět, než abyste jedli „jídlo od nepřítele“). To vše pro větší dobro národa. Říkají vám, abyste bezvýhradně podporovali tu či onu „svatou válku“, abyste zapomněli na stávky a přerušení výroby válečného materiálu, abyste ochotně posílali své syny, bratry, manžele a otce stát se mučedníky pro zisky svých buržoazních pánů.

Kapitál a jeho stát si vždycky našly způsob, jak z proletářů udělat potravu pro děla a nechat je, aby se navzájem vraždili pod vlajkou té či oné „vlasti“. Jako bychom my, proletariát, vykořisťovaná třída, měli nějakou vlast, kterou bychom měli bránit. Jako by „národní zájmy“ představovaly něco jiného než zájmy vládnoucí třídy. Válka a po ní následující rvačky o zisk z rekonstrukce nejsou ničím jiným než konkrétní formou soupeření mezi různými kapitalistickými frakcemi. Jsou výrazem jejich potřeby rozšířit svůj trh, aby tak kompenzovaly klesající míru zisku. Válka zároveň slouží k rozdělení naší třídy podél národnostních, regionálních, náboženských, politických a jiných linií s cílem potlačit třídní boj a rozbít mezinárodní solidaritu proletariátu. A konečně, válka slouží také k fyzické likvidaci nadbytečné pracovní síly. Nebo, jinak řečeno, k našemu vyvraždění...

„Rušit“ vojáci, poslali vás do Sýrie nebo na Ukrajinu, abyste zabíjeli a byli zabíjeni lidmi, kteří jsou stejně jako vy a vaši příbuzní doma nuceni prodávat svou pracovní sílu kapitálu, aby přežili, lidmi, kteří jsou součástí stejné vykořisťované třídy jako vy, lidmi, kteří jsou vašimi proletářskými bratry a sestrami na „druhé straně“. Všechna tahle vojenská dobrodružství, cvičení a závody ve zbrojení začínají ochromovat schopnost kapitálu uklidňovat proletariát tím, že mu hází drobkou z buržoazního stolu.

Kapitalismus nám může přinést jen vykořisťování, bídu, odcizení, válku a zkázu, jako tomu bylo vždy. Světový proletariát stojí na křižovatce: povstat proti němu, nebo spadnout do největšího mlýnku na lidské maso v dějinách. Po celém světě doutnají více či méně otevřené vojenské konflikty a střety mezi různými buržoazními frakcemi. Vznikají a porušují se aliance a protialiance, přičemž centralizace do několika málo superbloků je stále zřejmější. V centru toho všeho je Ukrajina a tamní válka hrozí přerůst v globální konflikt, který má potenciál ukončit veškerý život na této planetě.

Stejně jako v Íránu, Iráku, Chile, Libanonu, Kolumbii a nedávno i v Kazachstánu je jedinou alternativou pro proletariát v Rusku a na Ukrajině zesílení konfrontace se státem, přímý útok na jeho instituce a vyvlastnění zboží a výrobních prostředků. Neprotestujeme jen v ulicích, ale rozšiřujeme a generalizujeme stávky a rozvíjíme třídní boj na výrobní frontě! Přeměňme boj rodin vojáků, které v minulosti opakovaně projevíly silný

pouliční graffiti v Petrohradu, únor 2022
ŽÁDNOU VÁLKU KROMĚ TŘÍDNÍ VÁLKY

protiválečný postoj, ve všeobecný revolučně defetistický boj bez omezení jakoukoli legalistickou ideologií!

Revoluční defetismus znamená organizaci všech akcí směřujících k podkopání morálky vojenských jednotek i k tomu, jak zabránit posílání proletářů na jatka...

Revoluční defetismus znamená organizovat co nejmasivnější dezerci a zastavení palby mezi proletáři v uniformách na obou stranách válečné linie. Znamená opustit vzdálené fronty a přenést válku, nikoli mezi proletáři ale mezi třídami, do center válečných supermocností...

Revoluční defetismus znamená povzbuzovat sbíratelství, vzpoury, obrácení zbraní proti organizátorům válečného masakru, tj. proti „naší vlastní“ buržoazii a jejím lokálům...

Revoluční defetismus znamená rozhodnou a útočnou akci s cílem obrátit imperialistickou válku v revoluční válku za zrušení této třídní společnosti založené na strádání a válce, ve válku za komunismus...

Vy, „ruští vojáci“ a „ukrajinští vojáci“, proletáři v armádách ruské a ukrajinské buržoazie, nemáte jinou možnost (chcete-li žít, a ne jen dál přežívat nebo dokonce pochcípát na dalších polích hrůzy!), než odmítnout sloužit jako přísluhovači jejich zájmů! Stejně jako mnozí vaši předchůdci ve válce v Čečensku vystupte z řady a už nebojujte! Stejně jako vojáci „Rudé armády“ v Afghánistánu nebo američtí vojáci ve Vietnamu můžete zastřelit nebo „odpálit“ své vlastní důstojníky! Stejně jako proletáři v uniformě nebo bez ní v první světové válce se vzburme, společně

povstaňme a proměňme globální kapitalistickou válku ve válku za komunistickou revoluci!

Nechceme se samozřejmě obracet pouze na proletáře v ruské nebo ukrajinské uniformě, ale také na naše bojující třídní bratry a sestry po celém světě a vyzýváme je, aby následovali a rozvíjeli již existující příklady defetismu, např. vojáci v Íránu, kteří odmítli být nasazeni při represích proti našemu třídnímu hnutí v roce 2018, policisté a milicionáři v Iráku, kteří učinili totéž o několik měsíců později během nepokojů, které zachvátily polovinu země od Basry po Bagdád, a také policisté a vojáci v Kazachstánu na začátku tohoto roku, kteří odmítli potlačit proletářské povstání a bylo to nakonec ruské četnictvo, kdo musel zasáhnout, aby obnovil kapitalistický pořádek...

Proletáři v uniformách i bez nich, organizujme se společně proti kapitalistickému systému vykořisťování lidské práce, který je příčinou veškeré bídy, státní represe a válek!

Proletáři, nikdy nezapomeňte, že to byli naši třídní bratři a sestry, kteří tehdy zastavili 1. světovou válku, když hromadně dezertovali, kolektivně se vzbouřili a provedli sociální revoluci!!!

Pryč s vykořisťovateli! Od Moskvy přes Teherán, Washington, Kyjev až po celý svět!

Proti nacionalismu, sektářství a militarismu stavíme internacionální a internacionalistickou proletářskou solidaritu!

Proměňme tuto válku v třídní boj za globální komunistickou revoluci!

APENDIX II -----

MANIFEST INTERNACIONALISTŮ PROTI KAPITALISTICKÉ VÁLCE A MÍRU NA UKRAJINĚ...

Třídní válka – 31. července 2022

„JEJICH VÁLKY! NAŠI MRTVÍ!“ Pod tímto heslem se radikální proletáři distancovali od pacifistických pochodů, které se v ulicích španělských měst konaly v březnu 2004 po masakru v Madridu, při němž zahynulo více než 200 lidí. Právě toto defetistické heslo razili v reakci na vojenské angažmá Španělska v Iráku a „válku proti teroru“, kterou nastolil světový kapitalistický stát a jeho španělská pobočka. V jejich akcích zaznívala ozvěna mnohých historických projevů revolučního defetismu, které vymezují vývoj třídních společností, a tedy i třídní boj, třídní válku.

Jako sociálně-revoluční proletáři, komunisté, anarchisté... nemáme naprosto žádný hmotný zájem na tom, abychom se jakkoli stavěli na stranu kapitalistického státu a jeho demokracie, ať už je jakákoli, na stranu našich třídních nepřátel, našich vykořisťovatelů, těch, kteří nám s nasazenými bajonety vždy opláceli „olovem, kulometem, vězením“, když jsme bojovali a vyšli do ulic, abychom se domohli svého lidství. A to bez ohledu na povahu a politickou orientaci režimu ve vlasti A nebo ve vlasti B, které se v tom či onom okamžiku střetávají v mezistátním konfliktu za své vlastní dobytčácké a mocenské zájmy. Nikdy nebudeme solidární s žádným z našich vykořisťovatelů!

JEJICH ZÁJMY! NAŠI MRTVÍ! Nestojíme na straně ani jednoho ze států účastníků se konfliktu, ať už je jeden z nich podle převládající buržoazní politické morálky

klasifikován jako „agresor“ a druhý jako „napadený“, nebo naopak. Jejich zájmy jsou výhradně jejich a jsou v naprostém rozporu se zájmy vykořisťované třídy, tedy nás proletářů. Proto mimo a proti veškerému nacionalismu, vlastnictví, regionalismu, lokalismu a partikularismu hlasitě a jasně potvrzujeme svůj internacionalismus!

Proletariát jako revoluční třída neprojevuje žádnou neutralitu vůči žádnému ze svých vykořisťovatelů, kteří proti sobě stojí při přerozdělování svých podílů na trhu, ale naopak je odmítá oba jakožto dvě strany téže skutečnosti, světa vykořisťování jedné třídy druhou, a vyjadřuje svou hlubokou solidaritu se všemi sektory naší třídy, které jsou vystaveny mnohonásobným útokům jednoho či druhého historického nepřítele. Ale aby bylo jasno, nikdy nebudeme proletářům upírat nutkavou potřebu bránit se proti jakékoli agresí, útlaku, mučení, masakru...

Nyní už proletáři na Ukrajině nemají proti sobě jen svého obvyklého, každodenního nepřítele, tedy „napadený“ ukrajinský stát a jeho místní buržoazii (nazývanou „oligarchové“, aby se lépe skryla jejich skutečná třídní povaha, jako by se snad nějak lišili od všech ostatních kapitalistů jinde na světě), už nemusí strpět jen útoky vlastní buržoazie (snižování mezd, propouštění, válečná ekonomika a potlačování stávkových hnutí, které po ní následují), ale od 24. února letošního roku musí čelit i vojenské

ofenzivě „agresorského“ státu ruských kapitalistů s jejich armádou, bombardováním, raketami, každodenními masakry...

JEJICH NÁRODY! NAŠI MRTVÍ! A všem válečným štváčům z levice a krajní levice kapitálu, kteří budou opět obviňovat revolucionáře, že jsou „neutrální“ a že se „nestaví na žádnou stranu“, odpovídáme, že v tomto manifestu a v naší bojové činnosti obecně naopak děláme pravý opak: neochvějně se stavíme na stranu proletariátu a na obranu jeho historických a bezprostředních zájmů, stavíme se na stranu jeho akce za rozvracení tohoto světa války a bídy, stavíme se na stranu rozvoje, zobecnění, koordinace a centralizace již existujících aktů sbratřování, dezercce, vzpoury na obou stranách fronty, proti oběma válčícím stranám, proti oběma státům, proti oběma národům, proti oběma místním frakcím světové buržoazie... Podporujeme rozšíření těchto bojů a jejich organické propojení s bojem, který již několik měsíců probíhá všude pod černým sluncem společenské diktatury kapitálu, ať už na Srí Lance, v Peru, Íránu, Ekvádoru nebo v Libyi...

Stavíme se na stranu rozvoje třetího tábora, jediného tábora, který hájí globální zájmy proletariátu v jeho bezprostředním a historickém boji proti vykořisťování, námezdní práci, bídě a válce. Tento třetí tábor je táborem internacionalistického revolučního proletariátu, který se staví proti všem přítomným buržoazním táborům válečných štváčů, je to tábor našich třídních bratrů a sester, kteří bojují za své vlastní zájmy, jež jsou v protikladu k zájmům všech, kdo hájí soukromé vlastnictví, peníze a s nimi spojený společenský řád...

JEJICH MÍR! NAŠE VYKOŘISŤOVÁNÍ! Jestliže kategoricky odmítáme všechny buržoazní války, v nichž proletariát slouží jen jako potrava pro děla, ať už je součástí jakékoli válečné strany, stejně tak a se stejnou rozhodností odmítáme „mír“, který nikdy není víc než převrácený, ale zároveň komplementární moment „války“. Mír je pouze okamžikem rekonstrukce mezi dvěma válkami, protože válka je pro kapital nezbytná k dočasnému vyřešení krizí, které jsou jeho výrobnímu způsobu vlastní. Válka je však také nejvyšším momentem sociálního smíru, a ten je pouze zhmotněním

permanentní války vedené proti naší třídě prostřednictvím vykořisťování naší pracovní síly, komodifikace našich životů a odcizování naší existence.

Vrátíme-li se k Ukrajině, rádi bychom zde zdůraznili, že pokud se důrazně stavíme proti podpoře kterékoli strany v současné válce, která nikdy není ničím jiným než válkou mezi státy, pokud odmítáme postavit se na stranu kterékoli z buržoazních válčících stran, a to jak na stranu „okupovaného“ ukrajinského „napadeného“, tak na stranu „okupanta“, ruského „agresora“, naše analýza událostí, které se odehrály jen několik týdnů před začátkem války na Ukrajině, je jiná, a dokonce naprosto opačná. Máme na mysli vojenské represe v Kazachstánu a „okupaci“ této země elitními jednotkami ruské armády – jedna „okupace“ nemusí být nutně stejná jako druhá!

NAŠE VZPOURY! NAŠI MRTVÍ! Potlačení dělnického povstání v Kazachstánu v lednu loňského roku zřejmě nešokovalo nikoho, anebo jen málokoho, a to z dobrého důvodu. Dokonce ani na Západě, kde nakonec kapitalisté velmi rychle pochopili, že ruská buržoazie tím, že „vtrhla“ do Kazachstánu, který se vymkl společenské kontrole, potlačila vzpuru proletariátu a terorem obnovila řád dobrých obchodů, řád mezinárodního byznysu, ve skutečnosti objektivně koná v zájmu všech kapitalistů, a tedy i nadnárodních společností, které mají své sídlo na Západě. V tom spočívá celý rozdíl mezi „okupací“ Kazachstánu za účelem potlačení sociálního hnutí, které částečně ohrožuje současný řád věcí, kapitalistický řád, na jedné straně a „okupací“ části Ukrajiny v konfliktu, který odpovídá geostrategickým zájmům různých frakcí téhož světového kapitálu, na straně druhé.

Je nasnadě, že proletářský přístup k těmto dvěma typům okupace a k tomu, jak se k nim postavit, bude zcela odlišný. V případě, kde proti sobě stojí dva buržoazní aktéři, tak, jako je tomu na Ukrajině, znamená zaujetí postoje a angažovanost proti jednomu, proti „agresorovi“ (zde v tomto případě ruskému státu), ale ne proti druhému, „napadenému“ (ukrajinskému státu) objektivně a především prakticky – ať se to někomu líbí nebo ne, navzdory jeho vlastní vůli, navzdory tomu, co ten či který člověk prohlašuje – zavázat se

k jednomu z táborů a podporovat ho. Tím spíše, že tu neexistuje žádná skutečná dynamika autonomie vůči vojenským strukturám či zásobovacím strukturám, které tvoří rámec tohoto závazku. Nebudeme si totiž nic nalhávat, před vypuknutím války na Ukrajině neexistovalo a zatím neexistuje žádné silné revoluční hnutí, které by bylo dostatečně antagonistické, aby dokázalo prosadit společenskou sílu naší třídy a hájit její bezprostřední i historické zájmy.

Na druhou stranu v případě proletářského povstání v daném regionu, které je buržoazie nucena potlačit za přispění „vnější“ intervenční síly (kvůli defétismu, které podkopává aktivitu místní represivní síly), nabývá výsledná „okupace“ zcela jiného charakteru. Naším nepřítelem je samozřejmě naše vlastní buržoazie, ale především ta buržoazie, která stojí přímo proti nám, ta, která nás potlačuje, ta, která nás bombarduje, ta, která nás masakruje, ta, která zaujímá místo buržoazní frakce, která nás původně vykořisťovala, ta, která ji nahrazuje. Samozřejmě chápeme, že tváří v tvář „agresi“, tváří v tvář „okupaci“, tváří v tvář masakrům a represím proletáři chtějí vzdorovat, chopit se zbraní, bránit se... Ale nakolik měl v Kazachstánu takový ozbrojený odpor za cíl bránit společenské povstání, bránit zárodek revoluční dynamiky, natolik na Ukrajině odpor proletářů, pokud se opět zaměří pouze na jednoho z protagonistů válečné konfrontace, riskuje, že bude velmi rychle zničen a skončí v náručí ukrajinského státu, jeho spojenců a jejich buržoazních zájmů. Tak nám to alespoň ukazují dějiny bojů naší třídy... a historický příklad Španělska 1936-1937 je v tomto směru víc než poučný. protože Revoluce tam byla obětována ve jménu obrany „menšího zla“ – buržoazní republiky, antifašistické lidové fronty – proti tomu, co bylo představováno jako „absolutní zlo“ – fašismus.

Včera ve Španělsku stejně jako dnes v Rojavě a na Ukrajině „lid ve zbraní“ zdaleka nepředstavuje ozbrojený proletariát, naši třídu vyzbrojenou zbraněmi kritiky, které umožňují rozvíjet skutečnou kritiku zbraněmi...

Proto zdravíme proletáře, kteří se odmítají zařadit do jednoho či druhého z přítomných buržoazních táborů a kteří naopak potvrzují svůj internacionalismus a organizují se, aby se postavili oběma znepráteným bratrům. Jako v 80. letech minulého století, kdy se „iráčtí“ dezertéři zorganizovali společně s „iránskými“ dezertéry během strašlivých jatek, která trvala dlouhých osm let, a kdy spojili své síly, aby společně bojovali proti oběma buržoazním armádám.

Sláva proletářským ženám na Ukrajině, jak v západní Zakarpatské oblasti (tedy pod ukrajinskou vojenskou správou), tak na Donbasu, ve „východních provinciích“ (tedy pod ruskou vojenskou správou), které vyšly do ulic, aby vyjádřily své pohrdání „obranou vlasti“ a požadovaly návrat svých synů, bratrů a blízkých, kteří byli vysláni na některou z front, aby hájili zájmy, které nejsou jejich vlastní.

Zdravíme proletáře na Ukrajině, kteří tajně ukrývají ruské vojáky, kteří dezertovali, a to na vlastní nebezpečí, protože když je zatknou buď ruské nebo ukrajinské vojenské orgány, dají jim najevo, kde je v tomto špinavém světě zákonná síla, kterou stranu a kterou vlast musí bránit a že žádné sbíratelství nebude tolerováno.

Pozdravujeme proletáře na Ukrajině, kteří navzdory povinným odvodům utíkají před zařazením do vojenských jednotek všemi dostupnými prostředky, ať už legálními či nikoli, a odmítají se tak obětovat a sloužit pod hadrem ukrajinské národní vlajky.

Zdravíme ruské vojáky, kteří od začátku „speciálních operací“ na Ukrajině utíkají z války a masakrů, opouštějí

funkční tanky a obrněná vozidla a hledají záchranu na útěku prostřednictvím sítí solidarity s dezertéry z obou armád.

Zdravíme také (ačkoli informace na toto téma jsou kvůli válce protichůdných komuniké a vojenské propagandy méně jisté!) 600 vojáků ruské námořní pěchoty, kteří se na samém začátku války odmítli vylodit, a zmařili tak obojživelnou operaci v Oděské oblasti.

Zdravíme také (se stejnými výhradami) ruské vojáky, kteří se údajně vzbouřili a odmítli zaútočit na Charkov, rovněž na samém začátku konfliktu.

Náš pozdrav patří i vojákům armády „Doněcké lidové republiky“, násilně odvedeným a poslaným na mariupolskou frontu, kteří odmítli pokračovat v boji, aby sloužili jako „potrava pro děla“ (podle jejich vlastního vyjádření!), přestože byli nakonec posláni bránit sousední „Luganskou lidovou republiku“.

Ať žijí rebelové a sabotéři, kteří v Ruské federaci vypálili již desítky vojenských náborových kanceláří a dalších úřadů po celé zemi.

Pozdrav železničářům v Bělorusku, kteří opakovaně sabotovali železniční tratě nezbytné pro udržování zásobovacích linek ruské armády rozmístěné na Ukrajině.

Zdravíme proletáře na Ukrajině, kteří hned po prvních bombardování začali organizovat hromadné rabování obchodů opuštěných jejich majiteli, supermarketů a nákupních center, jak bylo hlášeno z Melitopolu, Mariupolu, Chersonu a dokonce i z Charkova, a tím se snažili uspokojit své elementární potřeby přežití proti všem zákonům a morálce, které chrání soukromé vlastnictví.

Zdravíme všechny proletáře v týlu fronty, kteří organizují stávky a odmítají nabídnout svou práci a pot válečné ekonomice, ekonomice sociálního smíru, a tím i ekonomice vůbec, ať už si to uvědomují nebo ne.

Na závěr pozdravujeme proletáře, železničáře, přístavní dělníky... v Evropě, v Řecku, v Anglii..., kteří odmítají přepravu vojenské techniky pro NATO na Ukrajinu.

Sláva vám všem, kteří se odmítáte obětovat na oltář války, bídy a vlasti!

A v den, který se, jak doufáme, blíží, kdy proletáři vyjdou do ulic Moskvy a Kyjeva a všech velkých měst Ruska a Ukrajiny a budou jednohlasně skandovat „Putine a Zelenský, pryč s vámi!“, pak odpovíme (s odkazem na soudruhy, kteří před dvaceti lety v ulicích Argentiny hlásali *¡Que se vayan todos!*), ať táhnou všichni, Bidenové, Johnsonové, Macronové, Scholzové, Sanchezové, von der Leyenové, Michelové, Stoltenbergové... všichni ti váleční štváči a kazatelé bídy... a všichni ti, úplně všichni, kteří sedí na politické střídačce a čekají na svou příležitost!

Ale řekněme si to jasně: v tomto systému všeobecné prostituce, tedy námezdní práce, povinného prodeje naší pracovní síly, jsou tihle všichni jen zprostředkovateli. Kromě všech lidí, kteří ztělesňují společenskou diktaturu kapitálu, je to především neosobní společenský vztah, který může být, je a byl reprodukován jakýmkoli prvkem, buržoazním či proletářským, který se k tomu propůjčí. I když tedy plně sdílíme radost proletářů na Srí Lance, kteří po svržení stávajícího prezidenta před několika dny vtrhli do jeho prezidentského paláce a vycachtali se v jeho luxusním bazénu, musíme si položit otázku: jak dotáhnout revoluční dynamiku ke konečným důsledkům, jak vyvlastnit třídu vlastníků a znovu si přivlastnit naše životní prostředky... a především jak zabránit tomu, aby se to všechno nevrátilo! Tady začíná skutečné lidské dobrodružství...

■■■■■■■■■■ TRĚDNÍ VÁLKA – PROGRAMOVÉ POZICE ■■■■■■■■■■

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádná velkolepá majetka a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídní buržoaznosti, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdni práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojná krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zbožím jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechna majetek, který buržoazie kontroluje, vlastní a prodává. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdni práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvářičkou“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní akce

může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útaku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útaku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlastní a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj s sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilnému povstání a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svoji bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a neuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.